

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθύναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθύναις, 7 Δεκεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 49

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 380.)

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀξιωματικὴ ἀνάκρισις.

Ἐπὶ οὕτω ἡμέρας, ὁ σαλπικτὴς τοῦ Βαλίου διελάλει εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ἐξῆς: «Ὅποιος ἐκλάπη κατ' αὐτάς, νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κύριον Βάλλον.»

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπικρουσάζετο.

Ὁ Βάλλος ἐκράτησε τοὺς φυλακισμένους τοῦ δύο ἐβδομάδας ἀκόμη, διὰ νὰ μάθουν νὰ περιπαίξουν τὴν δικαιοσύνην. Ἐπειτα, βαρυνθεὶς νὰ τρέφῃ τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς κουκιοφάγους, τοὺς ἀπέλυσε, λέγων: «Ἄς πᾶνε, σὺ καλὸ!»

Καὶ ἰδοὺ ὁ βαρὺνος Κερκόξ καὶ ὁ πιστὸς τοῦ ὑπρέτης εὐρέθησαν πάλιν εἰς τοὺς δρόμους, περίλυποι καὶ οἱ δύο, ταπεινωμένοι, ταξειδεύοντες πεζῇ πρὸς τὴν Βρετάνην.

Ταξειδίδιον ἀτελείωτον, ταξειδίδιον ἐδυνηρόν! Ἐκάστην ἡμέραν εἰμποροῦμεν νὰ τὴν συνοψίζωμεν ὡς ἐξῆς: «Ἐπροχώρησαν ὀλίγον, εἰργάσθησαν πολὺ, ὑπέφεραν ὑπερβολικά, ἔφαγαν μάλιστα.»

Ἐνα βράδυ, καθὼς ἐπερνοῦσαν πλησίον ἀπὸ μίαν καλύβην, ἡσθάνθησαν ζωηρὰν εὐωδίαν λαχανόσουπας, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησαν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ὠδέρην. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ. Ἐφορτώθησαν εἰς τὴν ράχιν τὸ βαρὺ κοφίνι, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάζοντο ἐπιπόνως, ὑπὸ τὰ ὑποπτα βλέμματα τοῦ ἀμπελουργοῦ.

Ἐπλησίαζαν εἰς τὴν χωμόπολιν Γκερέ, ὅταν τοὺς εὔρε νέον δυστύχημα: Τὰ ὑποδήματα τοῦ Βαλεντίνου, τὰ ὁποῖα πρὸ πολλοῦ ἠπειλοῦν ἀποσύνθεσιν, ἔξαφνα τὸν ἐγκατέλειψαν. «ὦ, συμφορά! Τώρα ἔπρεπε νὰ περιπατῇ γυμνοὺς! νὰ πληγόνται ἀπὸ τὰ χαλίκια τοῦ δρόμου! νὰ ματώνουν τὰ πόδια τῶν. Ἐπρεπε νὰ ἀναβῇ χωλαίνων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ

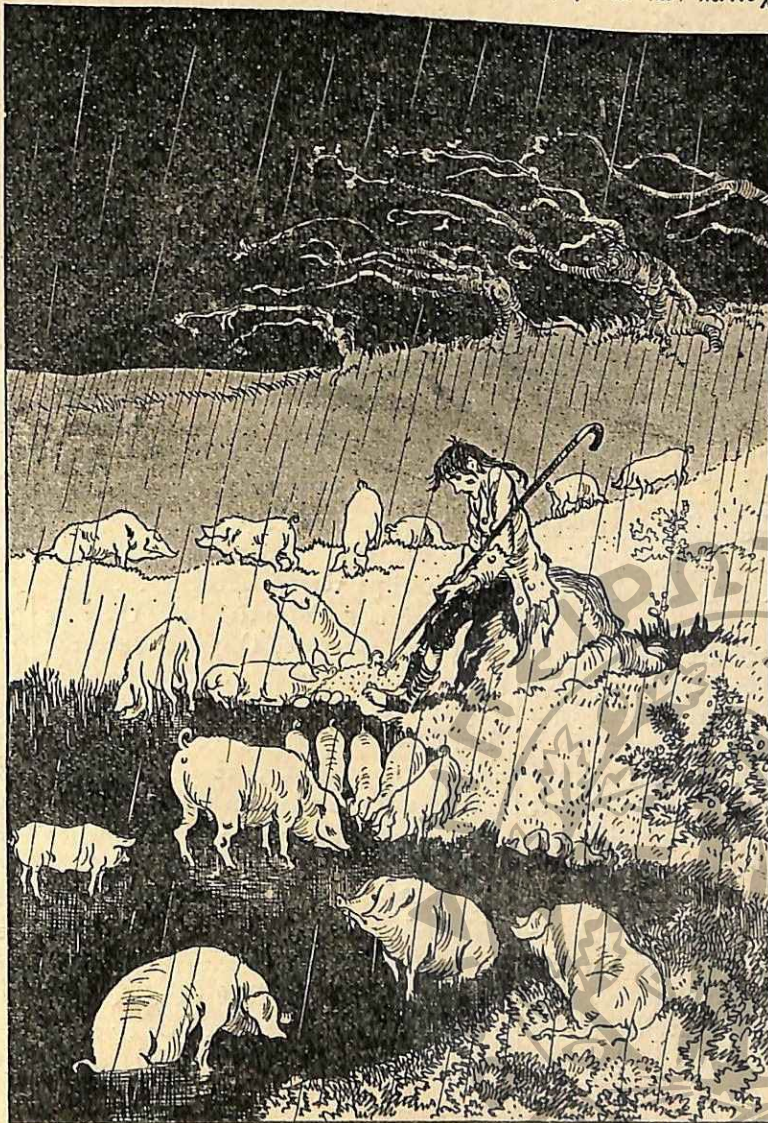
Γολγοθᾶ! Ὁ βαρὺνος Κερκόξ, κατῳκισμένος εἰς ἕνα φράκτην, εἶνε ἑτοιμὸς νὰ πελπίσθῃ, ὅταν ὁ Γιαννίδης τὸν πλησιάζει, καὶ ἀπλούστατα, τοῦ φορεῖ ἕνα ζευγὰρι ὑποδημάτων καινουργῶν. . . Εἶνε τὸ δῶρον τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀφότου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Βινετίαν, καραδοκῶν, ὁ πονηρὸς, τὴν εὐκαιρίαν νὰ το χρησιμοποιήσῃ ὑπὲρ τοῦ κυρίου του. . .

Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἡ πραγματικῶς ὑπέροχος, συγκινεῖ τὸν Βαλεντίνον βαθύτατα. Σύρει τὸν Γιαννίδος πρὸς τὸ στήθος του καὶ τὸν θλίβει ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς ἀδελφὸν προσφιλεῖ.

Αἱ βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου τοὺς κατέλαβον, ἐν ᾧ διήρχοντο τὴν Βέρρην, καὶ κατέβρεξαν ὅ,τι ρίκος ἀπέμεινεν ἀκόμη ἐπὶ τῶν κατίσχνων αὐτῶν σωμάτων.

Κατέφευγον ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἐβρέχοντο. Οἱ δρόμοι εἶχον γίνῃ τόσον λασπώδεις, ὥστε οἱ πόδες των ἐβυθίζοντο καὶ ἐκολλοῦσαν. Τὴν νύκτα ἐπάγωναν τυλιγμένοι μὲ τὰ κάθυγραράκη. . . Μίαν νύκτα, διωχθέντες ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγροκήπια, ἠναγκάσθησαν νὰ κατακλιθεῖν εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου. . . Ὁ Βαλεντίνος ἐκρουλόγησε, καὶ ἀπὸ τότε ἐπῆρεν ἕνα ξηρόβηχον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐτράνταξεν ὀλέκληρον. Ἐθαυμάσθη τὰ μάγουλά του, ἐχώθησαν μέσα τὰ μάτια του καὶ ἡ ράχη του ἐκυρτώθη. . .

Κ' ἐπροχώρει, ἐβάδιζε, μεθ' ὅλον τὸν πυρετόν, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα, μίαν μόνην ἔχων σκέψιν: τὸν πατέρα του. Τὸν ἐβλεπε νοερώς ὀρθιον παρὰ τὴν φλιαν τοῦ Κερκόξ, βλεπόντα νὰ ἔρχεται μακρόθεν ὁ ἐνοχὸς υἱὸς του. Καὶ εἰς τὴν ὁπτασίαν

«Μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χοίρων, τοὺς ὁποίους τῷ ἔδωκαν νὰ βόσκη. . . » (Σελ. 387, στήλ. α'.)

αυτήν, τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἦτο σκληρόν, τὰ χεῖλη του ἔτοιμα νὰ προφέρουν λέξεις ὀργῆς καὶ τιμωρίας. . . Ἐν τούτοις ὁ Βαλεντίνος ἐπέσπευδε τὸ βῆμα, ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ, νὰ νοήσῃ τὴν καρδίαν του, νὰ ταπεινωθῇ. . . Δὲν ἤλπιε πλέον συγγνώμην· ἔκρινε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάξιον αὐτῆς. Ἀλλ' ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν μετάνοιάν του. Κάθε σκληρότης θὰ τῷ ἦτο γλυκεῖα, ἀρκεῖ νὰ ἡμπορούσε νὰ κλαύσῃ εἰς τοὺς πόδας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐπύκρνε τὸσον.

. . . Ἀλλὰ θὰ ἡμπορέσῃ ἄρα γε νὰ βαδίσῃ μέχρι τῆς Βρετάνης; Μόλις εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν Ἀνδεγαβίαν, καὶ ἰδοὺ ὁ χειμὼν ἔφθασε, καὶ ἡ ἀδυναμία του εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε περιπατεῖ κλονούμενος καὶ παραπαίων. Ὁ ξερόδηνος, πού του σπαράζει τὸ στῆθος, τὸν σταματᾷ κάθε στιγμήν εἰς τὸν δρόμον. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἡμποροῦσε πλέον νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ κτήματα, καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἀφίνει ἄθικτον τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου, τὸ ὁποῖον χάριν αὐτοῦ κερδίζει ὁ Γιαννιός.

Δυστυχισμένε Βαλεντίνε Κερκόζ! . . Ἡ Βρετάνη, ἀλλοίμονον, εἶνε μακρὰν, αἱ δυνάμεις σου ἐξηντλήθησαν, καὶ ἴσως πρὸς τὸν θάνατον ἐβάδις ἕως τώρα! . . Ἐνα πρωῒ, ἐν ᾧ ἐχίνιζε καὶ οἱ δύο φίλοι μας ἐπροχωροῦσαν ἐπιπόνως διὰ χώρας μελαγχολικῆς, ὁ Βαλεντίνος κατελήφθη ὑπὸ παραληρήματος. Ἐξαφνα, τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὰς νιφάδας, τὰς πιπτούσας ἀθουρώς:

— ὦ, πόσα περὰ, ἀνέκραξε, πόσα ἄσπρα περὰ! . . Εἶνε οἱ Δραγόνι τοῦ Κονδὲ καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν ἐφοδόν! Σιφουλκήσατε! . . Ἐμπρός! μάρς! . .

Ὁ Γιαννιός, φοθηθείς, ἤρχισε νὰ παγγέλλῃ χαμηλοφώνως τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἐνας κόραξ διέσχισε τὸν ἀέρα πλησίον των με κρωγμοὺς ἀπαισίους.

— Ἐ, σεῖς, μουσικοὶ! . . Σιγά-σιγὰ ἔστην ἀρχή! . . Ἐπειτα δυνατώτερα!

Καὶ ὁ Βαλεντίνος, κτυπῶν με τὰς χεῖρας τὸν χρόνον, ἤρχισε νὰ τερετίζῃ τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο ἄσμα τῆς Βενετίας, τὸ ὁποῖον εἶχε παῖξῃ ἡ ὀρχήστρα τοῦ πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς κομῆσης Σιλβάνη. . . Ἀλλὰ με τοὺς πρώτους φθόγγους ἐσιώπησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς χιόνης.

Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκειτο μία μικρὰ ἀγροτικὴ ἐπαυλὶς, τόσο καλὰ κουκουλωμένη ἀπὸ τὸ χιόνι, ὥστε θὰ τὴν ἐξελάμβανε κανεὶς ὡς ἐξόγκωμα τοῦ ἐδάφους, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ στήλη ἐκείνη τοῦ φαιῶ καπνοῦ, ἡ ὁποία ἀνυψοῦτο ἐκ τῆς στέγης.

Ὁ Γιαννιός διευθύνεται πρὸς τοὺς σιτοβιλῶνας, καὶ πλησιάζας, ἀκούει τοὺς κοπάνους τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι κτυ-

ποῦν, ἀλωνίζον τὸ σιτάρι. Ἰδοὺ ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται, φράττει τὴν θύραν, με διεστώτα σκέλη, με βλέμμα καχύποπτον.

Ὁ Γιαννιός, ἀσκεπὴς καὶ χιονίζομενος, παρακαλεῖ ταπεινῶς νὰ τον προσλάβουν ὡς ἐργάτην εἰς τὸ ἀλώνισμα. ὑπόσχεται νὰ ἐργάζεται ὅσον δύο ἐργάται, καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλον μισθόν, παρὰ νὰ περιθάψουν τὸν ἀσθενῆ σύντροφόν του καὶ νὰ του δίδουν τὴν καθημερινήν του σούπαν.

Ἀλλ' ὁ χωρικός, χωρὶς νὰποκρίνεται, ξύνει καὶ ματαξύνει τὸ μέτωπόν του, — δεῖγμα βεβαιότατον δυσπιστίας καὶ ἀμνηχανίας. . .

— Δὲν θέλω μισθόν! ἐπαναλαμβάνει ὁλονὲν ὁ Γιαννιός.

Μετὰ ἐν ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ λέξεις αὗται, — ἴσως δὲ καὶ ἀποιοὶ ἔχουν οἰκτου, — καταπίθουν τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος πηγαίνει καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

★

Τοὺς τρεῖς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ὁ βαρῶνος Κερκόζ διήλθε κατάκοιτος, ἀδύνατος καὶ σχεδὸν ἀναισθητός, εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὴν ζέστην τὴν ἀναδιδομένην ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ζώων.

Συχνὰ τὸν κατελάμβανε παροξυσμὸς πυρετοῦ καὶ παρελθεῖ ἄλλ' εἰς τὰ διαλείμματα ἔμενεν ἀδρανής, ἐξηντλημένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ κίνημα, νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος ἐφαίνοντο ἀγνοοῦντες τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον μισοπεθαμένον, καὶ μόνον ὁ Γιαννιός τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἐπαρουσιάζετο βιαστικός, ἔλεγεν εἰς τὸν Βαλεντίνον ὀλίγα λόγια γλυκά, τὸν ἠνάγκαζε νὰ φάγῃ κάτι τί, καὶ κάποτε ἔφερε, διὰ τὴν στρωμνὴν τοῦ κυρίου του, ἀγκαλίδαν νωποῦ ἀχύρου. Ἐπειτα ἐσπευδεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, τρέμουν πάντοτε μήπως δὲν ἤθελε κάμῃ ἀρκετήν, μήπως ἤθελε τὸν διώξουν, καὶ μετὰ τὸν ἄρρωστον του. . .

Ταλαίπωρε Βαλεντίνε! . . Ὁ μόνος τοῦ φίλος, ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ, κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς βασιάνου, ὑπῆρξεν ἓνα μεγάλο βῶδι πυρρόχρουν. Ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους, χωρὶς νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἀγαθὸν ζῶον ἐκύτταζε τὸν Βαλεντίνον με ὕψος εὐμενὲς καὶ σκεπτικόν, ἐν ᾧ εἰς τὰ θαμβὰ του ὄμματα ἐφαίνετο κάποτε ὡς μία λάμψις ἀμυδρὰ ἀδελφικῆς συμπαθείας. . .

Τὴν ἀνοίξιν, μετὰ τὰ πρῶτα φύλλα, ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἀνέκτησε κάπως τὰς δυνάμεις του, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ἐκείνην ἐπαυλιν, χωρὶς νὰ τον ἀποχαιρετήσῃ κανεὶς. . . Καὶ πάλιν ἤρχισε νὰ σύρεται πρὸς τὴν Βρετάνην, διὰ τῶν ἀπεράντων πεδιάδων, ὅπου ἐπρασίνιζεν ἡδὴ ὁ νέος ἔστος. . . Ὁ Γιαννιός ὑπεβάσταξε τὸν κύριόν του, κανο-

νίζων τὸ βῆμά του μετὰ τὸ ἄργον βῆμα τοῦ ἀσθενοῦς.

Μετὰ πολλοὺς ἀκόμη πόνους καὶ μόχθους, ἀνεγνώρισαν μίαν ἡμέραν, κάτωθεν ἐνὸς λόφου, τὴν βρετανικὴν χώραν, καλυπτομένην μετὰ τὸν χρυσοῦν τάπητα τῶν ἀνθισμένων σπάρτων. Ἦτο ἡ γένεθλος γῆ, ἡ τὸ ἡ π α τ ρ ῖς! . . Εἰς τὴν θέαν τῆς, δάκρυα ἀνέδλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῶν δύο ἀτυχῶν, καὶ ἡ συγκίνησις των ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε ἐκάθισαν κ' ἐκύτταζαν ὥραν πολλήν, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν. . .

Τὸ Κερκόζ ἦτο ἀκόμη μακρὰν, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον τώρα, ὠμοίαζε μετὰ τὸ Κερκόζ. . . Καὶ ὁ πρῶτος βοσκός, ὁ ὁποῖος τοῖς ὠμίλησε βρετανικά, τοῖς ἐπροξένησε τόσην χαρὰν, ὥστε τὸν ἐνηγκαλίσθησαν ὡς ἀδελφόν καὶ τὸν ἐσφιγγαν δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ, μέχρις ἀποπνιγμοῦ. . . ὁ δὲ ἀγροτικὸς ἐκεῖνος, μὴ ἐννοῶν τὴν σημάσιαν τῶν ὑπερβολικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων, ἤρχισε νὰ τοὺς ὑβρίζῃ. . .

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Βρετάνην, ὅπως παντοῦ, ἔπρεπε νὰ ἐργασθοῦν διὰ νὰ ζήσουν, καὶ νὰ ἐργασθοῦν τραχύτατα. Ὁ τόπος ἦτο πτωχὸς καὶ σχεδὸν πεινασμένος, διότι ὑπῆρχεν ἔλλειψις σίτου ἐπὶ δύο ἡδὴ ἔτη. Πῶς νὰ κερδίσῃ κανεὶς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι, μολοντί ἐργάζοντο ἀνεκδοτῶς καὶ οἱ ἴδιοι, δὲν εἶχον ἐξησφαλισμένον τὸ ψωμί των; . .

Ὁ Γιαννιός ἐδοθοῦσεν εἰς τὴν σποράν, ὥθει τὸ ἄροτρον μέσα εἰς τὰ σπάρτα, τὰ σκληρυμένα ἀπὸ τὴν τελευταίαν παγωνίαν. Ὁ Βαλεντίνος, πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη διὰ γεωργικὰς ἐργασίας, ἤρκεσθαι νὰ βόσκη, ὡς παιδικῇ, τὰς ἀγελάδας καὶ τοὺς ἰνδιάνους. Διήρχετο τὰς πικράς τοῦ ἡμέρας εἰς χώρας ἐρήμους. Ἀγροὶ ἄγονοι, βράχοι γρανίτου ἐδῶ κ' ἐκεῖ, οὐρανὸς χαμηλός, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσωρεύοντο νερὴ ἀμαυρά. . . Ὁ βαρῶνος Κερκόζ παρεδίδοτο εἰς τοὺς ἀλγεῖνους ρεμβασμούς του, τοὺς ἀτελευτήτους, ἀπέναντι ἐνὸς βουνοῦ, μελαγχολικοῦ ὅσον αὐτός. . .

Ἐνα βράδυ ἔφθασαν εἰς Γκιζοναέκ, πολὺ πλησίον εἰς τὸ Κερκόζ, τόσῳ πλησίον, ὥστε διέκριναν εἰς τὰ σύννεφα τῆς δύσεως τὸ ὀξυκόρυφον κωδωνοστάσιον τῆς πατρίδος των καὶ τὰς συστάδας τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον τὸν πύργον. . . Δὲν εἶπον τὸνομά των, κανεὶς εἰς τὸ Γκιζοναέκ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε. . . Τόσον πολὺ εἶχαν μεταβληθῇ εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους; . .

Ἐμειναν ἐκεῖ, μὴ τολμῶντες νὰ προχωρήσουν βῆμα.

Ἀπὸ χριστιανικὴν εὐσπλαγχνίαν, ἓνας πτωχὸς χωρικός τοῖς ἔδωκε νὰ βόσκουν τοὺς χοίρους του, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκύτταζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ

Κερκόζ, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν. . .

Ἡ σωματικὴ ἐξασθένεισις καὶ τὸ αἶσχος εἶχον ὑπονομεύσῃ τὸσον τὸν δυστυχῆ Βαλεντίνον, ὥστε ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ συλλάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Ὁ πύργος του, τὸ χωρίον του, ὁ πατήρ του, τὰ ὅποια τόσον ἤθελε, τόσον ἐπύθει, τῶρα τῷ ἐπροξένουν φέδον. . . Μίαν ἡμέραν, ὁ Γιαννιός ἀπεφάσισε νὰ ξεκινήσῃ μόνος του διὰ τὸ Κερκόζ. . . Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἔμεινε μόνος, ὑπὸ τὴν βροχὴν ἡ ὁποία κατέπιπτε ραγδαία, μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χοίρων, τοὺς ὁποῖους τῷ ἔδωκαν νὰ βόσκῃ. . .

Μία ἡμέρα, δύο ἡμέραι ἐπέερασεν. . . Καμμία εἰδησις ἐκ μέρους τοῦ Γιαννιοῦ, καμμία εἰδησις ἐκ μέρους οἰουδήποτε!

Μπᾶ! ποῖος νὰ εἶνε ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φαίνεται μακρὰν, τὴν πρωῒαν τῆς τρίτης ἡμέρας;

Πλησιάζει! εἶνε ἓνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος μετὰ μαῦρα, καθαλιεμένος εἰς ἡμίονον φαῖαν καί, παρὰ τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς ἱππασίας, στεγασμένος ὑπὸ ὀμβρέλλαν κόκκινην. . . Πλησιάζει ἀκόμη, καὶ ὁ Βαλεντίνος ἀναγνωρίζει τὸν παλαιόν του ἐχθρόν, τὸν κύριον Βάτλον τοῦ Κερκόζ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ν. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Βραβεύθεισα

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὁραία Χαλκὶς εἰς τὸν 71ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[186 φιλ. 38, σελ. 302.]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Ὅχι, αὐτὸν πού το κατεσκεύασε ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ νότες, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸ κιβώτιόν του οὔτε τὰ δ ὁ, οὔτε τὰ σ ὁ λ δίεσις! Καὶ ἡ ἐπὶ αὐτῇ, ποῦ ἔπρεπε νὰ παυχθῇ εἰς λ ἂ μείζον:

Χαῖρε, πῆγαινε παιδί μου,
Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. . .

παίξεται εἰς δὲ μείζον!

— Ἀ, μ' αὐτὸ εἶνε ἐγκλημα! . . ἔδῃλως γελῶν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἀμὲ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι, ποῦ δὲν ἐννοοῦν τίποτε, καὶ δὲν διαμαρτύρονται, ὅπως θὰ διεμαρτύρετο κάθε ὄν, προικισμένον μετὰ ἀνθρώπινον αὐτί; . .

Ὅχι, οἱ Βάγγδοι δὲν ἠσθάνοντο διόλου τὴν φρίκην αὐτῆς τῆς βεβηλώσεως! Ἐδίδοντο ἀγογγύστως τὴν ἐγκληματικὴν ἀντικατάστασιν ἐνὸς τόνου δι' ἄλλου. . . Καὶ ἂν δὲν ἐχειροκρότουσαν μετὰς τεραστίας των χεῖρας, — τί κρότον θὰ ἔκαμναν! — ἐν τούτοις ἡ στάσις των ἐμαρτύρει τὴν βαθυτέραν ἔκστασιν! . .

— Αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, διὰ νὰ τοὺς ὑποδιβάσωμεν ἀδιστακτῶς εἰς τὴν τάξιν των ζώων!

Φαίνεται, ὅτι τὸ ὄργανον δὲν περιεῖχεν ἄλλα τεμάχια ἐκτὸς τοῦ γεωμετρικοῦ βάλς καὶ τοῦ γαλλικοῦ ἄσματος. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ ἐν διεδέχετο τὸ ἄλλο στερεοτύπως. Πιθανόν, τὰ ἄλλα τεμάχια νὰ ἦσαν χαλασμένα. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἐπειδὴ τὸ ὄργανον εἶχε τὰς ἀπαιτούμενας νότας διὰ τὸ βάλς, τοῦτο δὲν ἐπρόξενε εἰς τὸν Μὰξ Οὐμπέρ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τὸ γαλλικὸν ἄσμα.

Ὅταν ἡ συναυλία αὕτη ἐτελείωσεν, οἱ χοροὶ ἐκανελήφθησαν μετὰ πλασίαν ζωηρότητα, καὶ τὰ ποτὰ ἐβρέξαν εἰς πότε ἀφθονώτερα τοὺς βαγδδικούς λαρυγγας. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυθῇ ὀπισθεν τῶν δυτικῶν βουνῶν, καὶ ἦδη ἀνῆπτον το μερικαὶ δάδες μεταξὺ τῶν κλάδων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φωτισθῇ ἡ πλατεῖα, ὅταν μετὰ τὸ βραγὺ λυκόφως ἤθελε βυθισθῇ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐσπερινόν.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ εἶχον βαρυνθῇ καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν καλύβην των, ὅταν ὁ Λὸ-Μάϊ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας: — Μζέλο Τάλα-Τάλα!

Ἦτο ἀληθές; Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ ἐξήρχετο νὰ δεχθῇ τὴν λατρείαν τοῦ λαοῦ τῆς; Ὁ ἀόρατος θὰ ἐγένετο τέλος πάντων ὁρατός; . .

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, περιέργοι, δὲν ἐσκέπτοντο πλέον νὰ φύγουν.

Τῶνόντι, κάποια ἀνακίνησις παρετηρήθη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος τῆς βασι-

λικῆς καλύβης, καὶ ὑπόκωφος ψιθυρὸς ἀνταπεκρίθη ἐκ μέρους τῆς ὁμηγύρεως. Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ, συνοδεία πολεμιστῶν ἐσχηματίσθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς Ράτζη ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς.

Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάσθη ἓνας θρόνος, — παλαιὰ πολυθρόνα, ἡ μᾶλλον διβάνι, σκεπασμένον μετὰ ὑφάσματα καὶ μετὰ φυλλώματα, — τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσαρες Βάγγδοι καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθιστο μεγαλοπρεπῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Ἦτο πρόσωπον ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν, ἐστεμμένον μετὰ κλάδους, ἔχον λευκὴν κόμην καὶ λευκὴν γενειάδα, σῶμα δὲ ὑπερμέτρως εὐτραφές, ὥστε τὸ βάρος του θὰ ἦτο ἀρκετὰ ἐπισηπτόν εἰς τοὺς στιβαροὺς ὤμους των ὑπηρετῶν του.

Ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς πλατείας. Τὸ πλῆθος ὑπεκλίνετο ἐκπαιστικῶς, σιωπηλόν, ὡς ἐάν το εἶχεν ὑπνωτίσῃ ἡ σεπτὴ παρουσία τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐφαίνετο πολὺ ἀδιάφορος πρὸς τὰς τιμας, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε πανταχόθεν, βεβιασὶς δὲ τὰς εἶχε πλέον συνειθίσῃ. . . Μόλις κατεδέχετο νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν, εἰς ἐνδειξιν εὐαρεσκείας. Κανὲν κίνημα, δύο ἢ τρεῖς φορὰς μόνον ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἐξῆς τὴν μύτην του, — μεγάλην μύτην, ἐφωδιασμένην μετὰ πλώρια ματογυᾶλια, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐδικαιολογεῖ τὴν ἐπωνυμίαν «Μπάρμπα-Καθρέπτης».

Οἱ δύο φίλοι τὸν ἐκύτταζαν μετὰ γάλην προσοχῇ, ὅταν ἐπέρατεν ἐμπροσθέν των.

— Μά . . . αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος! . . ἐβεβαίωσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἀνθρώπος; . . ἠρώτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ναί. . . ἄνθρωπος. . . καὶ μάλιστα . . . λευκός!

— Λευκός;

Ναί, περὶ τούτου δὲν ἐχώρει ἀμφιβολία: τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον περιέφερον ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἦτο πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς Βάγγδους ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἐβάσιλευε, πολὺ διαφορετικὸν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Ἀνω Οὐμπάγκη. . . Ἀδύνατον νὰ ἡπατῶντο οἱ δύο φίλοι: ὁ βασιλεὺς των Βάγγδων ἦτο ἄνθρωπος λευκός, ἐκλεκτός ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

— Καὶ ἡ παρουσία μας δὲν του κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ: δὲν φαίνεται οὔτε καν νὰ μας παρετήρησεν! Τί διάβολο! δὲν πιστεύω νὰ ὁμοιάζωμεν τόσο μετὰ τοὺς ἡμιπιθήκους τοῦ Νγκάλα, καὶ ἂν ἐζήσαμεν μαζί των τρεῖς ἐβδομάδας, δὲν πιστεύω νὰ ἐχάσασιν διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν!

Καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ:

— "Ε!... κύριε!... πού είσθε;... κάμετέ μας λοιπόν την τιμήν να μας κυττάτετε!

Την στιγμήν εκείνην, ο Τζών Κόρτ τον έδραξεν από τον βραχίονα, και με φωνήν, η οποία εφάνερωνε την υπερτάτην εκπληξιν:

— Τον γνωρίζω!... είπεν.

— Τον γνωρίζεις;

— Ναί!... Είπε ο δόκτωρ Γιοχάνουζεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΠΩΣ ΚΑΤΗΝΤΗΣΕΝ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ!

Ο Τζών Κόρτ είχε συναντήσει άλλοτε τον δόκτωρα Γιοχάνουζεν εις την Διμπρεβίλλην. Δεν ήμπορούσε να κάμνη λάθος: ο βασιλεύς του έναερίου εκείνου χωρίου ήτο βεβαίωτατα ο γερμανός ιατρός!

Όσον διά την ιστορίαν του, τίποτε εύκολώτερον παρά να συνοψισθῇ ἡ ἀρχή της εις δύο γραμμάς, και κατόπι να αναπλάσθῃ ἐλόκληρος μέχρι τέλους, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἀπετέλουν οὕτως ἐπειὶν ἀδιάσπαστον ἅλυσιν, ἀπὸ τῆς καλῆς τοῦ δάσους μέχρι τοῦ χωρίου Νγκάλα.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν, — ὡς γνωρίζομεν,

— ο Γερμανός αὐτός, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἥκιστα σοβαρὸν και ὅπως δὴποτε ἀποτυχὼν πεῖραμα τοῦ καθήγητοῦ Γκάρνερ, ἀνεχώρησεν ἐκ Μαλίμπας, μὲ συνοδίαν μαύρων και μὲ ὑλικόν, — σκεύη, ἐνδύματα, πολεμοφόδια και τροφίμα, — δι' ἀρκετὰ μακροχρόνιον ἀπουσίαν. Ἦτο γνωστὸν τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, εἰς τὰνατολικά τοῦ Κάμερου. Εἶχε συλλάβῃ τὸ παράδοξον σχέδιον νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πιθήκων, διὰ νὰ σπουδῇ τὴν γλῶττάν των. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος ἐσκόπευε νὰ διευθυνθῇ, τοῦτο δὲν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα, ἐπειδὴ ἦτο ἀρκετὰ ιδιόρρυθμος ἄνθρωπος, μονομανὴς σχεδόν, και διὰ νὰ εἴπωτεν οὕτω, μις ὁ τ ρ ε λ ο ς.

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Κάμη και τῶν συντρόφων του, κατὰ τὸ ταξίδιον τῆς ἐπιστροφῆς, ἀπεδείκνυν ἀναμφισβήτητως, ὅτι ὁ ἰατρός εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, ὅπου ἔρρεε τὸ ποτάμιον, τὸ βαπτισθὲν μὲ τὸν ὀνόμα τινος τοῦ Μοξ Οὐμπέρ. Ἀφοῦ ἀπέλυσε τὴν ἀκολοιουσίαν του, κατεσκεύασε μίαν σχεδίαν κ' ἐπεβίβασθαι μεθ' ἑνὸς ἰθαγενούς, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐπειτα κατέπλευσαν και οἱ

δύο τὸν ποταμὸν μέχρι τοῦ βάλτου, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποῖου ἰδρύθη ἡ δικτυωτὴ καλύβη, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν δένδρων τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἐδῶ ἐσταματοῦσαν τὰ θετικὰ «δεδομένα», τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰς περιπετείας τοῦ δόκτωρος Γιοχάνουζεν. Περὶ τῶν κατόπι συμβάντων, ἀπλᾶς μόνον ὑποθέσεις εἶχον κάμη, ἀλλὰ τώρα αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ μετεβάλλοντο εἰς βεβαιότητα.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ἐρευνῶν ἐντὸς τοῦ κλωδοῦ, τοῦ κενοῦ τότε, ὁ Κάμη εἶχεν ἀνέυρῃ μικρὰν μεταλλινὴν θήκην, ἐγκλείουσαν ἐν σημειωματάριον.

Αἱ σημειώσεις του ἦσαν ὀλίγαι, γραμμαί τινες μόνον μὲ μολυβδοκόνδυλον, κατὰ διαφόρους ἡμερομηνίας γραμμέναι, ἀπὸ τῆς 29 Ἰουλίου 1894, μέχρι τῆς 24 Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἐτους.

Ἀπεδεικνύετο λοιπὸν ὅτι ὁ δόκτωρ Γιοχάνουζεν εἶχεν ἀποβιβάσθῃ τὴν 29 Ἰουλίου, ὅτι εἶχε περατώσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τὴν 13 Αὐγούστου, και ὅτι εἶχε κατοικήσῃ ἐντὸς τοῦ κλωδοῦ του μέχρι τῆς 25 τοῦ ἰδίου μηνός, ἦτοι δεκατρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1903

Ο Β'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Απὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1903 — Τὰ δῶρα και τὰ Προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένων. — Καὶ πάλιν εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ὅλοι. — Οἱ ὅροι τοῦ Ξεσπαθώματος.

Παρατηρήσατε τὸ Δελτίον Ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον διανέμεται μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου. Ἐπάνω γράφει: ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ, 1903. Αὐτὸ πλέον τὰ λέγει ὅλα! Μόνον τὸ γεγονός, ὅτι φέτος θὰ ἐορτασθῇ ἡ Εἰκοσιπενταετηρίδα, — σπανία, μοναδικὴ ἐορτὴ δι' ἑλληνικὸν περιοδικόν, — προσδίδει εἰς τὸ ἔτος μας 1903 τὴν ἑορτήν, τίσον γόητρον, ὥστε εἶναι περιττὸν ὅλως διόλου νὰ ἐκταθῇ και νὰ σας εἴπω ἀπὸ τώρα τί και τί

θὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ και τί καινοτομίας θὰ εἰσαγάγω, διὰ νὰ κεντήσω τὴν ὀρεξίν σας και νὰ σας προτρέψω νὰ ἀνανεώσετε τὴν συνδρομὴν σας. Δὲν εἶναι ἀληθές; Δὲν πρέπει νὰ ἔχω πλήρη τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὅλοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου μέχρι τοῦ νεωτέρου μου φίλου, ὅλοι θὰ σπεύσετε νὰ ἀνανεώσετε τὴν φιλιαν σας, διὰ νὰ συνορτάσετε τὸ εὐφρόσυνον γεγονός;

Ναί! Εἶμαι βεβαίως, ὅτι και ὅσοι δι' οἰονδήποτε λόγον εἶχαν σκοπὸν νὰ παραιτηθῶν πλέον, και αὐτοὶ ἀκόμη θὰ μείνουν, μόνον και μόνον διὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λέγουν: «Ἦμουν κ' ἐγὼ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως τῷ 1903. ὅταν ἐώρασε τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα της!»

Αἰτιόν, ἃς ἀφίσωμεν τώρα τὰ λόγια, τὰς προτροπὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὅλως διόλου περιτταί, και ἃς ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα:

«Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλασιν» και κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, προσκαλοῦνται νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς, (ἐν ἑλλείψει Δελτίου, ἀρκεῖ μία ἐπιστολή), και νὰ μοῦ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον.

Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία προθεσμία, τὴν ὁποῖαν διδω. Ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανέωσιν τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγράφῃ νέοι ἕως τότε, μὲν οὐκ αὐτοὶ θὰ ἀποκτήσουν τὰ δῶρα και τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα παρέχω κατ' ἔτος εἰς τοὺς προθυμότερους, ἀναμειβούσα οὕτω τὴν προθυμίαν και τὸν ζῆλόν των. Εἶναι δὲ ταῦτα:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ: — Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 392, τὸ Λαχεῖον μῆναι τὸ αὐτὸ, πλοῦσιον και γενικὸν ὅπως τὸ προηγούμενον. Δῶρα ἀξίας ἐν ὅλῳ 2,500 δραχμῶν, θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγρα-

φομένους. Ὅλοι θὰ κερδίσουν κάτι, ἄλλος μικρόν και ἄλλος μέγαλον, κατὰ τὴν εὐνοίαν τῆς Τύχης. Κανείς δὲν θὰ μείνῃ παραπονεμένος. Τοιοῦτον Λαχεῖον — τὸ ἐννοεῖτε, — εἶναι μεγάλη θυσία ἐκ μέρους μου, ἀλλὰ και ἡ μεγάλη ἀγάπη τῶν φίλων μου μοῦ τὴν ἐπιτρέπει και μοῦ τὴν ἐπιβάλλει.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ: — Οἱ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφομένοι, ἔχουν τὸ πρὸν ὁμῖον νὰ ἀγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τὸμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως και τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἡλαττωμένης τιμᾶς, ὡς ἐξῆς:

1ον. — Ἐξ (6) τὸμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἦτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν, και τοὺς ἐξ ἑμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, και ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2ον. — Τρεῖς (3) τὸμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἦτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 και 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν και τοὺς τρεῖς μαζί ἀντὶ φρ. 7,50 μόνον, και ταχυδρομικῶς φρ. 9.

3ον. — Ὅσους δὴποτε ἐκ τῶν τὸμων τῆς Βιβλιοθήκης τῶν τιμωμένων πρὸς φρ. 3,50 (ἦτοι: Θῦμα τοῦ Φθίνου, Μαρουσία, Νίνα, Πράξ, Πυραιοπώλης, Ὑπὲρ Πατρίδος,) δύνανται νὰ τοὺς ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἀντὶ φρ. 2,50 ἕκαστον, (ἓνα, ἢ περισσότερους, ἢ ὅλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1903, ὥστε ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφομένοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον και θὰ ἀποκτήσουν τὰν ὁμῖον προνόμια. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ποκτοῦν αὐτοδικαίως ὅσοι ἐνεγράφησαν ἤδη διὰ τὸ ἔτος 1903, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, καθὼς και οἱ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομὴν των.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰ ἀνανεώσουν, θὰ ἐργασθῶν βεβαίως και ὑπὲρ τοῦ Ξεσπαθώματος μὲ ζῆλον ἐξαιρετικόν. Τὸ ἔτος τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος πρέπει νὰ μας εὕρῃ, μὲ ὅσφ τὸ δυνατόν περισσότερους συνδρομητάς. Τότε μόνον θὰ γίνῃ ὠραία ἡ ἐορτὴ μας, και μὲ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον προπάντων ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν ἐορτάσωμεν, — δηλαδή μὲ τὴν βελτίωσιν και τὴν τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Ἀναδημοσιεύω ἐδῶ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος, διὰ νὰ τοὺς ἐνθυμηθῶν οἱ παλαιοί, και διὰ νὰ τοὺς μάθουν οἱ νέοι, οἱ ἐν τῷ μεταξύ ἐγγραφέντες, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος κάθε συνδρομητὴς και συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη πληρωσθῇ τὴν συνδρομὴν ἢ νὰ τοῦ διὰ τὸ ἔτος 1903 μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου.

Β'. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν και οἱ ἐγγράψαντες ἤδη συνδρομητάς ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας (31 Ὀκτωβρίου) εἴτε διὰ τὸ 1902, εἴτε διὰ τὸ 1903.

Γ'. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις νέους συνδρομητάς, δύναται νὰ στέλλῃ τὰ ὀνόματά των μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς τῶν, ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μου, χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, διότι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς στείλῃ ὁλως μαζί.

Δ'. — Τὰ βραβεῖα θὰ ἀπονειμθῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγράφῃ τοὺς περισσότερους νέους συνδρομητάς μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1903, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΣΕΩΣ

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονειμθῇ πρὸς πάντας, ὅσοι θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, περισσότερους τῶν δέκα νέους συνδρομητάς.

Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ Διαπλάσει ἡ εἰκὼν, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποῖαν θὰ μοῦ στείλῃ ἕκαστος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τὴν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐγγράψας τοὺς περισσότερους, θ' ἀνακηρυχθῇ κορυφαῖος, και ἡ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων, εἰς μεγαλύτερον σχῆμα.

Ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, εἴτε ὑπὸ ἄλλου Ἀθηναϊκοῦ Βιβλιοπωλείου — κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος. Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν νέων συνδρομητῶν, τοὺς ὁποῖους θὰ ἐγγράψῃ ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ δύο φράγκα κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης φρ. 1,50. Π. χ. ὁ ἐγγράψας 15 συνδρομητάς, ἐὰν εἶναι κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας 30 φράγκων (2X15=30), ἐὰν δὲ εἶναι ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 22,50 (1,50X15=22,50).

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν βιβλίων των ἐξ ἄλλων βιβλιοπωλείων προσερχομένων εἶναι εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος. τῶν δὲ ἐκ τοῦ Γραφείου μας εἰς βάρος ἡμῶν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΣΕΩΣ

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγγράψουν, εἴτε διὰ μιᾶς εἴτε ἐκ διαλειμμάτων, ἀπὸ ἑνὸς ἕως δέκα νέους συνδρομητάς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν και θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, ἐκ φωτογραφίας τὴν ὁποῖαν θὰ μας στείλουν, οἱ ἐξ ὧν σὺ πέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐγγράφῃ τοὺς περισσότερους συνδρομητάς. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰς πρῶτος πέμπτος νὰ ἔχῃ ἐγγράφῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συνδρομητῶν μὲ ἓνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν και ὁλων τούτων, ὅσοι δὴποτε και ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τοὺς τοὺς ἐπίσης θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ὅπως και εἰς τοὺς τῆς Πρώτης Τάξεως, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ μὲν ἐγγράψας τοὺς περισσότερους συνδρομητάς θὰ ὑπολογίσῃ φρ. 1,50 κατὰ συνδρομὴν, οἱ δὲ ἄλλοι φρ. 1,25.

Ὅλων τῶν ἄλλων θὰ δημοσιευθῶσιν μετ' ἐπαίνου τὰ ὀνόματα, και θὰ λάβουν ὡς δῶρον βιβλία ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μας μόνον ἐκδεδομένων, ὑπολογίζοντες ἐν φράγκον κατὰ συνδρομὴν.

Υ.Γ. — Αἱ Ἀγγελίαι διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα δὲν εἶναι και ἀπαραίτητοι. Ἐν τούτοις θὰ στείλω πρὸς ὅλους μόλις ἐτοιμασθῶν αἰ νέαι Ἀγγελίαι τοῦ 1903.

Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἀπαρατήτως τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς, τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν τοῦ Ξεσπαθώματος (διὰ τοὺς Διαγωνιζομένους) καθὼς και τὸ ἀντίτιμον τῶν τὸμων (διὰ τοὺς θέλοντας νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ προνομίου) στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Νικὸλσον Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, ὁ δὲ δὲ Πατριστὴν 11 Β εἰς Ἀθήνας, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἢ πρακτικτικῆς ἐπιταγῆς, εἴτε διὰ τοκομεριδίων, χρυσῶν νομισμάτων, χαρτονομισμάτων ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης, κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Δελτίου ὁδηγίας.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Ετελείωσεν ή διασκέδασις· τώρα θάρχησιν ή εργασία. Αλλά και ή εργασία, όταν γίνεται καλά, είνε τρόπος διασκεδάσεως και μάλιστα ο καλλίτερος.

Τώρα λοιπόν θα ξάνουν το μαλλί. Η Μάρω έχει έπιτήδες γι' αυτή τή δουλειά ένα εργαλείον, σάν δυο μεγάλες βούρτσες που άντι γιά τρίχες, έχουν σύρματα μυτερά. Ανάμεσα εις τα δύο αυτά κτένια, — έτσι τα λέγουν, κτένια, — βάζουν το μαλλί λίγο-λίγο, και το ξαίνουν, το κτενίζουν, το ανοίγουν και το κάμνουν σχεδόν τρίχα-τρίχα.

Η Μάρω ξεύρει πολύ καλά αυτή τήν εργασία, γιατί προτήτερα έπηγε 'ς τή γειτόνισσα και τήν έμαθε. Ο Γιάννης με τή συνειθισμένη του προθυμία, τήν βοηθεί. Στέκεται κοντά της, και της δίδει μαλλί, κάθε που της χρειάζεται. Έτσι εργάζονται και διασκεδάζουν.

Και ή Σερπετή ξαίνει μαλλιά με τα νύχια της. 'Αλλ' αυτή διασκεδάει μόνον, γιατί ή εργασία που κάμνει δέν είνε βέβαια εργασία!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΗΝ

(Τέλος· ίδε σελ. 378.)

— Διότι είνε καταλυπημένη που θα φύγη. Δέν θέλει ναποχωρισθί τήν μητέρα της. Είς ό,τι της έλεγα, μου απαντούσε: «Έγώ προτιμώ τή μαμά!» Κ' έγώ έσυλλογιζόμουν: «Κρίμα να μην είμπορούν αι μητέρες να συνοδεύουν τα παιδιά των.»

— Ω, Μαρία μου! άνέκραξεν ή κυρία Άγγελοπούλου, αποθέτουσα τήν γραφίδα, τί λαμπράν ιδέαν μου έδωκες με αυτό που είπες! Η κυρία Βαρνά είνε ή γυναίκα που μας χρειάζεται δι' αύριον! Ο σύζυγός της ήτο σιδηροδρομικός υπάλληλος, και αυτή έταξείδευε συχνάκις. Είνε έξυπνη κ' εύσυνείδητη. . . . «Αν έδέχεται να μείνι ήλίγας ήμέρας εις τήν έξοχόν, να γυρίξη 'στ' χωριά και να έπιβλέπη τόν μικρόκοσμόν μας, τί ώραία που θα ήτο! . . . Θά της δώσωμεν καλήν άμοιβήν, και εις το διάστημα αυτό θα

κερδίσι περισσότερα παρά αν έκεντούσε πιλίγια, όπως κάμνει τώρα. . .

— Ωστε υπάρχουν ακόμη χρήματα; ήρώτησεν ή Μαρία, ή οποία είχε πάντοτε κατά νουν τήν ιδέαν της.

— Εύτυχώς υπάρχουν, άπήτησεν ή κυρία Άγγελοπούλου.

— Δέν είμπορούμεν άρα γε να στείλωμεν ακόμη ένα κορίτσι αύριον; . . . τήν καϊμένην τήν Άγγέλαν Βιόννη, που έχει τόσην ανάγκην να υπάγη εις τήν έξοχόν και είνε τόσον ώχρά και αδύνατη; — Άγγέλα Βιόννη... υπάρχει εις τόν κατάλογον!

— Μά όχι, κυρία, είνε ή Κατίνα Βιόννη, ή αδελφή της, δέκα έτών. Η Άγγέλα είνε μικρούλα, το πολύ πέντε έτών, και είνε τί χαριτωμένη! . . Δέν ξέρετε πώς εκλαιγε! Θά σας έκαμνε λύπη! Ο μπαμπάς μου είπεν, ότι αν άρκοϋν πενήντα δραχμαί δια τα έξοδα της έξοχης, θά της έδιδεν εύχαρίστως.

— Πενήντα δραχμαί! φθάνουν δια δύο! Μά τί φαντάζεται λοιπόν ο άγα-

πητός σου μπαμπάς; Μήπως νομίζει ότι στέλλομεν τα παιδάκια εις το Μέγα Ξενοδοχείον της Κηφισιάς ή ότι τα τρέφομεν με μπιφτέκια και με γάλους γεμιστούς; . . . Πενήντα λεπτά τήν ήμέραν δια σαράντα ήμέρας, λογάρισε πόσα κάμνουν. . .

— Τότε λοιπόν, κυρία, ή υπόθεσις έτελείωσεν. . . ή Άγγέλα είμπορεί να υπάγη. . . «Ω, τί χαρά! τί χαρά!

Η κυρία Παυλίδου, ή οποία κατέφθασε τήν στιγμήν εκείνην, βλέπουσα τήν κόρην της έρυθράν εκ της συγκινήσεως, με όφθαλμούς λάμποντας, με χείλη μειδιώντα, άνωμολόγησε καθ' έαυτήν ότι ή κυρία Άγγελοπούλου είχε εννόηση καλλίτερα της τι έλειπεν από τήν Μαρίαν, και έσπευσε ν' αναγγείλῃ ότι ανέλαμβάνεν αυτή τα έξοδα της Άγγέλας. Αλλά και ή κυρία Άγγελοπούλου κατεγοητεύθη τόσον από τα εύγενή αισθήματα της κόρης, όσον και από τήν γενναίαν προσφοράν της μητρός.

Το υπόλοιπον της ήμέρας εκείνης, καθώς και ή επομένη, διήλθον με πολλές ασχολίας και με νέας έντυπώσεις δια τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική εκπλήξις της μικρής Άγγέλας, όταν είδε τόν έαυτόν της εις τόν μεγάλον καθρέπτην ενός καταστήματος «Ετοιμω-

νομεμάτων» μεταμορφωμένον από κεφαλής μέχρι ποδών ή χαρά της όταν έλαβε μίαν κούκλαν της Μαρίας ως σύντροφον τάχα δια το ταξείδι· έπειτα ή σκηνή του σταθμού, τα τρεχάματα των κορασίων, τα οποία ήσαν μάλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δέ και κλαυμένα ή φαιδρά φλυαρία της Κατίνας, ή οποία προσεπάθει να ένθαρρύνῃ τας μικράς της συντρόφους με ύποσχέσεις παντοειδείς· το καμάρι της Ιουλίας Βαρνά που έδλεπε τα άλλα κοράσια να περιτοιχίζουν τήν μητέρα της, ή οποία μόλις έπρόφθικε να παντῆ εις όλας τας έρωτήσεις, δένουσα όλονέν κορόνδια ύποδημάτων, στερεώνουσα μικρά δέματα, συσκευάζουσα καλάρια άδεξίως κλεισμένα· τέλος το τελευταίον βλέμμα εις το βαγόνι· ή Άγγέλα ένθρονισμένη επί των γονάτων της κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα όρθία επί του έδωλιού, κατασκευάζουσα με το μανδηλί της ένα ποτικάνι, δια να διασκεδάσῃ όλον το σμήνος. . .

Από τας ώραίας αυτās έντυπώσεις, ή Μαρία ήντηλσεν έκτακτον ζήλον δια τήν συνεργασίαν της μετά της κυρίας Άγγελοπούλου. Ο πατέρας της, ο όποιος ένδιεφέρετο πολύ δια τήν νέαν αυτήν εξέλιξιν της κόρης του, της έχάρισεν έν χαρτοφυλάκιον, άντάξιον των καθηκόντων της γραμματέως, και τίποτε δέν τον διεσκέδαζε περισσότερο, παρά να βλέπη με τί σοβαρόν ύφος ένέκλειε

το κοράσιον εις τήν κομψήν δερματίνην θήκην τα στυπόχαρτά της, το διαφανές της και τας επιστολάς, τας έρχομένας εκ των χωρίων, τας όποιας έπερνε εις το σπίτι δια να τας αναγινώσκῃ εις τούς γονείς της. Αυτή ήνοιγε πάντοτε το ταχυδρομείον και αυτή άνεγίνωσκε τας επιστολάς εις έπήκοον της γηραιάς της φίλης, — ή οποία δέν έπρεπε να κουράζῃ πολύ τήν όρασίν της, — ούτως ώστε γρήγορα ή Μαρία ήρχισε να ένδιεφέρεται και δι' άλλας, εκτός των ιδιαιτεριών προστατευομένων της. Η λαμπρά της μνήμη τη επέτρεψε πολλάκις να ύπενθυμίσῃ μερικάς λεπτομερείας εις τήν πολυάσχολον Πρόεδρον, ή οποία δέν ήτο δυνατόν να τα ένθυμῇται όλα. Είχε γίνῃ πλέον ή καλή φίλη και ή πολύτιμος βοηθός της κυρίας Άγγελοπούλου.

Είνε περιττόν να είπωμεν, ότι περισσότερο των άλλων κορασίων, ένδιεφερον τήν Μαρίαν ή Κατίνα και ή Άγγέλα. Φαντασθήτε λοιπόν τήν χαράν της, όταν μίαν ήμέραν έλαβον επιστολήν, ο γραφικός χαρακτήρ της όποιας της ύπενθύμισε το δημοτικόν Σχολείον: ήτο επιστολή της Κατίνας Βιόννης:

«Άγαπητή μου εύεργέτρια,

«Τρείς φορές έως τώρα έγραφα εις τήν αγαπητήν μου μητέρα και της είπα ένα σωρό πράγματα για σās, αλλά ή κυρά-Άλεξάνδρα μου λέγει ότι πρέπει να γράψω και εις σās και εύθειαν. Λοιπόν σās λέγω ότι είμεθα πολύ εύχαριστημένοι έδω. Η Άγγέλα φοβάται τες αγελάδες και τες γίδες, γιατί έχουν κέρατα, και προτιμά τες κότες και τα κοτόπουλα, και πάντοτε αυτή τοίς ρίπτει το κριθάρι. Σās λέγω ακόμη ότι ή Άγγέλα είνε πολύ φρόνιμη και δέν κλαίγει πιά όταν πρόκειται να φάγη, όπως εκλαιγε 'στο σπίτι μας, που δέν είχεν όρεξι καθόλου. Απεναντίας μάλιστα τρώγει απ' όλα, και προχθές στο τραπέζι είπε: «Έγώ έφαγα μόνον δυο φέτες τυρί φρέσκο· δέν θέλω να φάγη ή Κατίνα τρείς.» Και άμα είδε ότι έγώ έτρωγα και τήν τρίτη, άρχισε να κλαίῃ, διότι δέν είχε πλέον όρεξι να κάμῃ και αυτή το ίδιο.

«Τίποτε άλλο δέν έχω να σας διηγηθώ· σās εύχαριστώ πολύ πολύ, δι' όσα έκάματε για 'μάς, και μένω άγαπητή μου εύεργέτρια.

«Η άφωσιωμένη σας και υπόχρεω
«KATINA BIONH»

«Αλλ' ή μεγαλειτέρα εύχαρίστησις του θέρους εκείνου δια τήν Μαρίαν, υπήρξεν ή επίσκεψις, τήν όποιαν έκαμεν εις τα «παιδιά». Επήλθε κάποια διαφωνία μεταξύ ενός χωρικού, ο όποιος είχεν εις το σπίτι του μερικά κοράσια, και της κυρίας Βαρνά ή οποία τα επέ-

δλεπεν. Ο κύριος Παυλίδης, ο όποιος παρηκολούθει μετά στοργής το φιλανθρωπικόν έργον, προσεφέρθη να μεταβή αυτοπροσώτως και να κανονίσῃ αὐτὸς τήν διαφοράν. Η κυρία Άγγελοπούλου έδέχθη μετά χαρᾶς κ' εύγνωμόνης, απεφασίσθη δέ να συνοδεύσῃ τόν διαιτητήν και ή Μαρία. Άλλως τε έκαμνε τόσην ζέστην εις τας Άθήνας εκείνας τας ήμέρας, ώστε μία μικρά διαμονή εις τήν έξοχόν δέν θά ήτο περιττή.

Η έκδρομή διήρκεσε μίαν εβδομάδα. Καθησύχασαν τὸν χωρικόν με καλά λόγια και τὸν επλήρωσαν τὸς ζημίας, τας όποιας τοῦ είχε κάμῃ ένα κορίτσι πολύ ζωηρόν· έπεσεκέφθησαν όλα τα παιδιά τα προστατευόμενα υπό της Επιστροφῆς, εις όλα τα περίε χωρία και εις όλα τα κτήματα, έπέστρεψαν δέ εις τας Άθήνας εἴπερ ποτε πεπεισμένοι περὶ της χρησιμότητος τοῦ έργου.

Αργότερα, όταν τα χρήματα ήρχισαν να όλιγοστεύουν, ή κυρία Άγγελοπούλου παρεκάλεσε τας μικράς δεσποινίδας να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά των, αναμνησθεῖσα δέ μετ' αὐτῶν και ή Μαρία, έλαβεν άφορμὴν να κάμῃ λαμπράς γνωριμίας. Καί εις τήν Παιδικήν Έορτήν, ή οποία έγινε τότε εις το Ζάππειον, άνεδείξεν όλον της τὸν ζήλον και όλην της τήν δραστηριότητα.

Εκτοτε ή Μαρία δέν ήσθάνθη πλῆξιν: ή καρδιά της και ο νοῦς της είχαν πάντοτε ένασχόλησιν, ή οποία δέν τη επέτρεπε να μελετῇ σχολήσῃ, εύργετοῦσα δέ τούς άλλους εύεργετοῦσε συγχρόνως και τὸν έαυτόν της.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΛΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο Διευθυντής της Διαπλάσεως εύχαριστεί από καρδιάς όσους τὸν συνεχάρησαν επί τη όνομαστική του εορτή, είτε δι' επισκέψεις, είτε δι' επιστολῶν, δια ποιημάτων, δια τηλεγραφημάτων, δια καρτῶν και δι' επισκεπητήρων. Αδυνατῶ να τους αναφέρω έδω, διότι τα όνόματά των θα κατελάμβανον όλον τὸν χώρον της Άλληλογραφίας.

ΟΙΟΙ έχαστε τας αποδείξεις σας και δέν ένθυμείσθε πλέον τὸν αριθμόν σας, δια να ιδῇτε τί κερδίσατε εις το Λαχείον, σās παρακαλῶ να έχετε όλην την όπομνήν. Σήμερ αύριον θα λάβετε το δῶρόν σας και θα το μάθετε (εάν δέν το έλάβετε έως τώρα). Εν τούτοις συγχαίρω τούς κερδισάντας τούς πρώτους αριθμούς, και ιδιαιτέρως τήν Έκάτην, ή οποία έκέρδισε τὸν πρώτον. «Ας μου στείλῃ λοιπόν όλην την σοκολάταν, να την μοιράσω εις όσους έκρίπασαν να μαντεύσουν τὸν ονόμα της. Τήν μισήν θα την στείλω εις τήν Άδραν της Κερκύρας, ή οποία εύρε τρία διάφορα όνόματα — αλλ' απέτυχε και εις τα τρία.

Δύο χρόνια, μάλιστα, δυο ολοκληρα χρόνια είχα να μου γράψῃ ή φίλότη μου Κόρη τῶν Άλπεων! Βέβαια δέν δικαιολογείται εύκολα τόσον μακρά σιωπή, αλλ' ή Διάπλασις τήν

συγχωρεῖ προθύμως, αφού μάλιστα έχῃ τήν ύπόσχεσιν δι τοῦ λοιποῦ ή Κόρη τῶν Άλπεων θα είνε τακτική.

Φίλε Ι. Χ. Δ. οὐδέποτε δημοσιεύω έργα συνδρομητῶν μου. Περὶ τούτου άλλως τε είμπορεί να σε πληροφορήσῃ και ο Όδηγός.

Και ο Άγγελος της Άγάπης έκαμε να μου γράψῃ τρείς εβδομάδας εξ αιτίας τῶν . . . εκλογῶν! όρίστε ποῦ μου έγινε τώρα και κομμάτάρη. Άλλ' ας χαίρεται τὸν τενεκεδένιον Μεγαλόσταυρον, ποῦ του έστειλεν ο Άριστοτελής. . .

Βλέπετε λοιπόν, Ζημιόγαρα, ότι είχα δικαίον, και ότι συ είχες δίκιον να είσαι θυρωμένη; Ιδοῦ ποῦ άνεκάλυψες ότι αι επιστολαί σου κατεκρατήθησαν. Μά ήτο δυνατόν να ας λάβω και να μη σου άπαντήσω;

Τι έπήγες να πάθῃς, Γιαμισομύτικες! φαντάσου, ότι προχθές, κατά λάθος τοῦ υπαλλήλου μου και δια τήν όμοιότητα τοῦ όνόματος, παρ' όλίγον να δώσω εις άλλους φίλους μου τα ιδικά σου Μ. Μυστικά! Εύτυχώς, το λάθος άνεκαλύφθη έγκαιρως, είδειμή. . . θα είχαμεν άλλαν ψευδώνυμον.

Από τας όλίγας, τας όλιγίστας επιστολάς, ποῦ είχα τόπον και καιρόν να έξετάσω αυτήν τήν εβδομάδα, ιδού ποῖτοι μου γράφουν υπέρ τοῦ Σήματος: ο Πίθηκος τοῦ Βοργέου, ο Καρδινάλιος Ρισελιέ, ο Όβελίος της Κλεοπάτρας, το Μολὼν Λαβέ, το Θεσσαλικόν Άνθος το Αἰ Λαίφ τῶν Πατησίων. Τελοστάντων δέλοι θέλουν το Σήμα, και. . . φωνή λαοῦ φωνή Θεοῦ. Θά γίνῃ!

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαρᾶς εις τήν Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Άνθος της Αἰόλης (Μ. Σ. εύχαρίστως σου δίδω το ψευδώνυμον, το όποιον είχε και ή μαμά σου, όταν ήτο συνδρομητριά μου) φίλῳ μου τὰ ἀδελράκια· και Ρίον-γιε-λά-Πλάτα (Κ. Π. αυτό βέβαια δέν το έχει κανείς!)

Ασπασμοί, Πληροφορία: το Κεντρί συγχαίρει τὸν Αρχικαλαμπονιστήν δια τήν έξυπνην πληροφορίαν τοῦ 42ου φύλλου, τήν όποιαν θα λάβῃ υπ' όψει του, και εύχαριστεί όλους τούς συγχαρέντας αὐτό — το Αἰ-Λαίφ τῶν Πατησίων ασπάζεται τὸν Αἰτιόδα — ο Βερίγγειος Πορθμός χαίρετᾶ το Μή μου Απτου και το έρωτᾶ: ποῦ θα φορῇ εκείνον τὸν κόκκινον σκούφο; (μά ως να παλιώσῃ φυσικά!) — το Θεσσαλικόν Άνθος συγχαίρει τήν Εανθομαλλοῦσαν δια τήν συλλογήν των 400 δελταρίων· αὐτὸς έχει μόνον 350, αλλά περιμένει και άλλα — το Μολὼν Λαβέ πληροφορεῖ τήν Ζουλέϊαν ότι έμάντευσε τὸν ονόμα της δια της γραφίδος της άποκαλύψεως, και δι' ανταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θα τῇ το αποδείξῃ — ο Όβελίος της Κλεοπάτρας ασπάζεται τὸν Βερίγγειον Πορθμόν, Απολασθέντα Παράδεισον και Σαμακλήν Σημαίαν.

Από ένα γλυκό φίλῳ στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τούς φίλους της Βερίγγειον Πορθμόν, Αἰ-Λαίφ τῶν Πατησίων (που είχαν να μου γράψουν τόσον καιρόν!) Θεσσαλικόν Άνθος (βεβαίως, συνδρομητῆς έχω παντού, όπου υπάρχουν Έλληνες· παρόμοιον Παιδικόν Πνεῦμα έδημοσιεύθῃ άλλοτε). Αἰτήτητον Έλληνα (ώραία όσα γράφει· αλλά δέν είμπορῶ να τα πραγματοποιήσω). Μολὼν Λαβέ (δέν έξήγησα εις προηγούμενον φύλλον πῶς επήλθον ή βραδύτης). Καρδινάλιον Ρισελιέ (το ψευδώνυμον έλευθερον, αλλά δραχμή δια τήν άλλαν δέν ελήφθη) αι πληροφορίες σου μένουν, διότι ύποθέτω ότι τας ήθελες με το νέον ψευδώνυμον). Υάταν-Λούλαν (τι γίνονται ή αίγουρες. . . είνιες καλά; Πίθηκον τοῦ Βοργέου (δλα έλήφθησαν). Διορυσάδα Πηγήν (ώραία ή πε-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἐγγραφησομένους δια τὸ ἔτος 1903

Φυλάξατε τὰς Ἀποδείξεις σας !

μικρὰν τοῦ ταξιδίου· ναί, τὸ Κεντρὶ ποῦ βλέπεις εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» εἶνε τὸ δικό μας») *Ἀσπρο Ποιτικῶν* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὸ χαριτωμένον ποιηματάκι) οἱ μεθ' ὧν ζητεῖς ἀλληλογραφίαν δὲν εἶνε ὁλοι ἀγόρια, καὶ παρέλειψα τὰ ψευδώνυμα τῶν κοριτσιῶν) *Κωπηλάτιδα Κύθρου* (εἶδες; ἡ μεγάλη Πληροφορία ἔφαγε τὰς μικράς, ὅπως τὸ μεγάλο ψάρι τρώγει τὸ μικρό) *Ἀργυρόχρον Φωτὴν*, *Χωλὸν Διάβολον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν) *Ἀδ-ρε μὴ κλ. κλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅσους δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δίδει τὰ γράμματα τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ ἑφημέρῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ.1

587. Λεξιγράφος

Κτηρικὴν ἀντιωνυμίαν
Με ἀρχαίαν καὶ πλουσίαν
Πόλιν ἐὰν συνενώσῃς,
Σχηματίζης 'ς τὸ λεπτὸν
Ὅν τι μυθολογικόν.

588. Ἀναγραμματισμός.

Τὴν μητέρα ἐνός θεοῦ
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,
Ἔχει ὄνομα ὕψους
Ποῦ 'ς τὸ σῶμα θάπαντήσης.

589. Τονόγραφος.

Ἦτο εἷς ἐκ τῶν Γιγάντων, ἀλλὰ δευτεροισθεῖς,
Ὡς τὴν Παρθένον τῆς Σοφίας ἀπεδόθη παρηνύς.

590. Αἵνιγμα.

Εἶνε πτηνὸν τάρσενον
Καὶ Μάγισσα τὸ θηλυκόν

591. Ἀκανόνιστον.

* * + * * * Νάντικατασταθῶν
* * + * * * οἱ ἀστερίσκοι
* * + * * * διὰ γραμμάτων
* * + * * * οὕτως, ὥστε νά-
* * + * * * ναγινώσκωνται
* * + * * * τὰ ὀνόματα ἐ-
* * + * * * πτὰ ποταμῶν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα θεᾶς ἀρχαίας.

592. Ὑπόμνην Μίγδην.

Διὰ τῆς καταλλήλου ἀναμίξεως τῶν γραμμά-
των τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσεις ἀρχαῖον γνω-
μικόν :

Τοῦτο, χάρις, ὑμῖν, πῆ, οὐτᾶ.

593. Κρυπτογραφικόν.

1234567—348—1629198—α—348—16691
98—3γδ38347. (Ἀρχαῖον γνωμικόν)

594. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτε-
λούσας κατὰ σειρὰν κυβόλεξον :

ἐλαία, ἴδιος, λιμὴν, σχῆμα.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ
τῆς συλλογῆς τῆς Δημητριάς Ν. Φαρμακίδου.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ ταῖς συνδρομητάς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωτέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ, με ὄνομα, ψευ-
δώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ μέχρι τοῦ
νέου ἔτους. — Γεώργιος Ἰατρίδης, Καρόιτσα.
(B—79)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ
τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φίλων τῆς Διαπλάσεως. —
Μολὼν Λαβέ. (B—80)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια. — Γεώργιος Σ. Πολυλάς, μα-
θητής. Κέρκυρα (Ἑλλάς). (B—81)

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συν-
δρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον αὐτῆς ἔτος 1903, θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας
μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία
θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐθόρτα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητροφῷ τοῦ 1903 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις
πληρωμῆς, ἡ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητήν, ἢ
τῇ λήξει τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἐκδοθη-
σομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1903, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτῆδος, θὰ
κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσουν τ' ἀκόλουθα ἀντικεί-
μενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἔξης :

- Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὥρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συν-
δρομητήν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 100
- Ὁ 2ος. Μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1902 (ἐκτός
τοῦ ἐξηγητικῆς τόμου τοῦ 1880). Ἀξίας δρ. 87
- Ὁ 3ος. Μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15
διαφόρων βιβλίων. Ἀξίας δρ. 37
- Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου, Ἀξ. δρ. 30
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν Εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰου-
λίου Βέρν : α'.) Εἴκοσι χιλιᾶδες λεῦγα ὑπὸ τὴν θάλασσαν, —β'.) Ὁ μεσημβρι-
νὸς ἀστὴρ, — γ'.) Αἱ Μέλαινα Ἰνδία, — δ'.) Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 26
- Ὁ 6ος. Τὸν νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι : μελινθοδοχεῖον, κοινυλοφόρους, πέννες, μολυ-
βδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κλπ. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 8ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου
Βέρν : α'.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, —β'.) Ρωθύρος ὁ κατακτητής, —γ'.)
Τὺχα 3 ρώσσω, καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 20
- Ὁ 9ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου
Βέρν : α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, —β'.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009, 672
—γ'.) Τὰ πεντακόσια ἑκατομύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 10ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 11ος. Τὸ διτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δεκαοκτὼ ἐπόμενοι (13—30) ἀνὰ μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ
μεθεπομένου ἔτους 1904. Συνδρομαὶ ἐν ὧν 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ
μέσον ὅρον. Ἀξίας δρ. 160
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31—50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» τῶν
Παιδῶν. Τόμοι ἐν ὧν 40 πρὸς 7 δρχμας. Ἀξίας δρ. 280
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51—70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων
πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὧν 100. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (61—90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης», μυθιστο-
ρήματος μετὰ 60 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι 91—100, ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεσιπάλου», μυθιστορήματος
μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (101—130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόγου», μυθιστο-
ρήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131—150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ
20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Πρόαντος τοῦ Νικίου» μυθιστορή-
ματος μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Υπὲρ Πατρίδος» μυθι-
στορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφῶν, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα
ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 105
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παιδῶν» τιμω-
μένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 150
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἓνα τόμον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων
δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (401—700) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφο-
ρᾶς» τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 180
- Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (701—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτη» τιμωμένου δρχ.
0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 180
- Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Παιδικοῦ
Πνεύματος». τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὅρον : Δρ. 2,565

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωσταντινίδου, 1902.